

Разбрала баба Марта, че е ограбена отъ братята, разсърдила се, разхвучала се, леле мале, на срѣща ѝ се не излиза! Хвучала, бѣсняла, клела, викала, па сѣднала та заплакала. Сълзи — рѣки потекли отъ очитѣ ѝ.

Плакала, плакала, най-послѣ се утѣшила.

— Е, ако сж го изпили, мойтѣ братя сж го изпили, не сж чужди хора я! — казала тя и се засмѣла.

Утѣшила се, но се пакъ ѝ мжчно и обидно, не че останала безъ вино, а че братята ѝ сж я излѣгали..

И всѣки пжтъ, щомъ тя си спомни за това, сърди се и плаче.

Но ядѣтъ бързо ѝ минава, и тя пакъ се засмѣва.

Народна пѣсенъ.

Комаръ муха водѣше
 За два зжба вързана,
 Муха се дърпа да бѣга,
 Комаръ се люто разсърди,
 Замахна съ тежъкъ боздуганъ,
 Удари муха въ сърцето,
 И се по гора провикна:
 — Донесте триста казани
 Мухата да си уваримъ,
 Бърмбари да си нагостимъ!
 Бърмбаръ се викна-провикна:
 — Какъ ще ни съ муха нагостишъ,
 Комаро, сила нечута, —
 До единъ ще се изтрепемъ,
 Додѣ си муха раздѣлимъ!